

'Everest', muntanyes d'èxit

D'alpinista a estrella mediàtica. Araceli Segarra és la primera dona catalana que ha trepitjat el cim de la terra. 'Everest', una producció que es pot veure a l'Imax del Port Vell de Barcelona, n'és la prova, com també les nombroses aparicions públiques de l'escaladora.

És una lleidatana de no arriba a tres dècades. L'atzar, la fotogènia, l'extroversió i la seua qualitat alpinística l'han portada al sostre del món. Del món geogràfic, l'Everest, però també de l'univers mediàtic. S'ha convertit en poc temps en

figura pública de primera magnitud. Aquesta "super-nova" menja iogurt per a la petita pantalla en un ambient entre delicat i físic com és la resistència dels esports d'alta muntanya; i en pantalla gegant, és la protagonista d'*Everest*, una producció en format

Imax que relata la conquesta del cim de la Terra, tot resseguint l'itinerari històric obert pels pioners Edmund Hillary i Tenzing Norgay el 1953. La pel·lícula, de caràcter documental i que es pot veure des del passat dia 27 de març, conté veus i impressions

ARXIU

ARXIU

l'atzar tocava a la seua porta. Corria el 1995. La lleidatana formava part de l'expedició al cim de la terra patrocinada per la Universitat Politècnica de Catalunya. "Aquell dia em vaig quedar al camp base, perquè no em trobava bé. Allà vaig conèixer David Breashears, un americà que també pretenia escalar l'Everest. Em va comentar que volia

Araceli va sentir com l'atzar tocava a la seua porta el 1995. La lleidatana formava part de l'expedició al cim de la terra patrocinada per la UPC.

meres; ella havia estudiat per a fisioterapeuta a Barcelona des d'on ha sabut combinar els estudis amb una passió creixent per la muntanya.

Quan vivia a Lleida, havia fet algunes ascensions pirinenques, tot i que la seua dedicació primordial era l'espeleologia, que va practicar fins els divuit anys. Barcelona li obria les portes a noves coneixences i li capgirava de manera definitiva la ment de les profunditats terrestres cap a les alçades muntanyoses. Aquesta petita lleidatana emergia de sota terra i començava a brillar amb llum pròpia. Trencava fronteres i tabús de l'alpinisme; li mancaven aquells prejudicis i pors que amaren moltes generacions del ram. Anar als Alps no significava forçosament haver passat llargues temporades preliminars escalant als Pirineus. I el mateix succeïa amb les respectades muntanyes asiàtiques. De fet, arribà a les faldes d'un tímid vuit mil, el Shisha Pangma, l'any 1992 amb una primera expedició d'estudiants de la Universitat Politècnica de Catalunya. El seu currículum era jove i acabat de sortir del forn. Va coronar el cim amb èxit, amb aquell grupet que no excedia els vint-i-cinc anys de mitjana.

Posteriorment, pujà el Broad Peak i, més tard, es plantejà l'Everest com un repte de dimensions més serioses. No era la via normal la que tenien en agenda sinó el corredor Horbein, una inacabable canal que solca la cara nord. A banda del risc objectiu del recorregut, els membres d'aquesta nova expedició de la UPC havien triat la ràpida progressió en tècnica alpina, o el que és el mateix, ascendir amb tot al darrere (tenda, menjar, sac i materials d'escalada), com també havien optat per no utilitzar botelles d'oxigen per a moure's en alçada. "Les botelles d'oxigen són un mètode artificial que facilita molt la feina. Per a pujar amb oxigen, preferiria no fer-ho", explicava Araceli a qui signa l'article el 1994, un any abans que sortira aquesta expedició. No

'Everest' va representar una segona oportunitat, la definitiva, perquè Araceli Segarra assolira el cim de la terra i de la fama. L'any 1995 ja ho havia intentat en una expedició patrocinada per la Universitat Politècnica de Catalunya.

dels diversos protagonistes alhora que mostra la dura realitat de la vida dels expedicionaris i la progressió en alçada, enmig d'un marc incomparable com és l'Himàlaia.

Des dels seients reclinats de la sala del cinema i la pantalla gegant semisfèrica, el marc muntanyós adopta unes dimensions insòlites. Cims nevats, valls, colls i esmolades carenes apareixen en una perspectiva vertiginosa. I en aquest ambient, a les faldes de l'Everest, Araceli va sentir com

rodar una pel·lícula en format Imax sobre l'ascensió a l'Everest per la via normal i em va demanar si estaria interessada a participar-hi", recorda Araceli.

Un cop a Occident, contactes i trucades; anades i tornades als Estats Units. Sí, finalment Araceli Segarra coprotagonitzaria la pel·lícula al costat d'Ed Viesturs, un americà que havia coronat quatre vegades la gran muntanya, i de Jamlin Tenzing Norgay, fill del mític sherpa.

Però Araceli no entenia de cà-

Actualment, Araceli és més que una alpinista. Treballa eventualment com a model i ha rodat alguns anuncis.

obstant això, l'Everest es va resistir a ser vençut: la inclemència meteorològica obligava a la retirada definitiva dels expedicionaris i el retorn a casa amb la desil·lusió de no haver aconseguit l'objectiu, però amb el convenciment d'haver-hi invertit tots els esforços i reserves imaginables.

'Everest', l'alpinisme arriba a les masses. Quan la pel·lícula i les exigències cinematogràfiques del projecte de Breashears van portar Araceli al cim de la terra, aquesta es convertia en la primera dona catalana que trepitjava l'Everest. I així passarà a la història. Tanmateix, la conquesta es va efectuar amb oxigen i per la clàssica via de Hillary i Norgay. En les primeres aparicions públiques en arribar a Barcelona, Araceli no es cansava de repetir que allò que havia fet no tenia el mèrit alpinístic que semblava. Però els mitjans de comunicació i les empreses publicitàries eren sords, per ignorància i perquè la notícia era atractiva, i en l'opinió pública només ressonava allò de primera dona catalana —en alguns mitjans, espanyola— que ha coronat l'Everest. El fet és que la gesta era solvent i tothom se li tirà a sobre.

Araceli ha aconseguit trencar l'hermetisme corporatiu i acostar l'alpinisme als telespectadors que s'ho miren amb ulls profans.

Des de llavors, Araceli cotitza en la borsa de la publicitat i la imatge; li han plogut —li'n plouen cada vegada més— tota mena d'ofertes que poc tenen a veure amb l'alpinisme i molt menys amb la fisioteràpia. El seu camí actual pren les direccions del de les models. Avui, Araceli és una model, però, diferent, nascuda de la muntanya, esculpida a base d'hores d'entrenament i d'activitat i no, com la resta o la majoria, encomanant-se als miracles de la cirurgia. En pocs mesos, ha patit eternes sessions fotogràfiques

per a presentacions de moda, ha aparegut en les mil i una cadenes de l'univers televisiu i la seua figura comença a ser tan quotidiana com el iogurt de cada matí. Però Araceli continua intacta, natural, sense que la fama li haja pujat al cap, mentre ingressa, a colp de piolet, en les files dels cossos Danone.

El fenomen Araceli Segarra és singular en un país com el nostre en què l'alpinisme és vist per molts com un esport temerari practicat per un grapat de bojos. Ella en forma part, d'aquest petit manicomi ambulat, però també se la reconeix com a estrella de l'esport televisiu. Sense voler-ho, esdevé la confluència d'una activitat minoritària, mal acceptada o incompresa com és l'alpinisme, amb l'univers mediàtic i massiu. I això, a casa nostra, no és habitual. A França, ja fa anys que el mític escalador Patrick Edlinger apareixia a les pantalles o protagonitzava anuncis en revistes d'informació general. O el mateix Pierre Tardivel, esquiador extrem, rebia el patrocini de Sector, una marca de rellotges de qualitat per a executius atrafegats. A Catalunya, i molt més a l'estat espanyol, els artífexs dels esports de muntanya, si apareixen enlloc, no superen els cercles tancats i endogàmics de la premsa especialitzada. Com a màxim reben la felicitació presidencial per haver plantat, ben alt, les quatre barres. Araceli, en el seu cas, ha aconseguit trencar l'hermetisme corporatiu i acostar una mica més l'alpinisme i l'escalada a la normalitat quotidiana i anònima, a la massa telespectadora que s'ho mira amb ulls profans. Avui, les noies estilitzades, de pell fina i acurada, comparteixen cullerada dels desnatats amb la lleidatana. Què més es pot demanar? Si això ha de contribuir a la normalització de l'alpinisme, aquesta activitat practicada per un grapat de bojos, benvinguda sigues, Araceli, a l'univers de la ficció publicitària!

Eliseu T. Climent